

Хонг Хекъонг

СПОМЕНИТЕ НА ЕДНА КОРЕЙСКА ПРИНЦЕСА

Пояснения и адаптация от средновековен
на съвременен корейски език

Чонг Пъонгсол

София, 2020

Преводът е направен по изданието:
한중록 © 2010 혜경궁 흥씨, 정병설

All rights reserved.

Original Korean edition published by Munhakdongne Publishing Group
Bulgarian translation rights arranged with Munhakdongne Publishing Group,
Paju.

THIS BOOK IS PUBLISHED WITH THE SUPPORT OF
THE LITERATURE TRANSLATION INSTITUTE OF KOREA
(LTI KOREA)

© Издателство „Изток-Запад“, 2020

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на „Изток-Запад“.

© Со Йънг Ким, Яница Иванова, превод, 2020
© Деница Трифонова, оформление на корицата, 2020

ISBN 978-619-01-0652-4

ХОНГ ХЕКЬОНГ
ЧОНГ ПЬОНГСОЛ

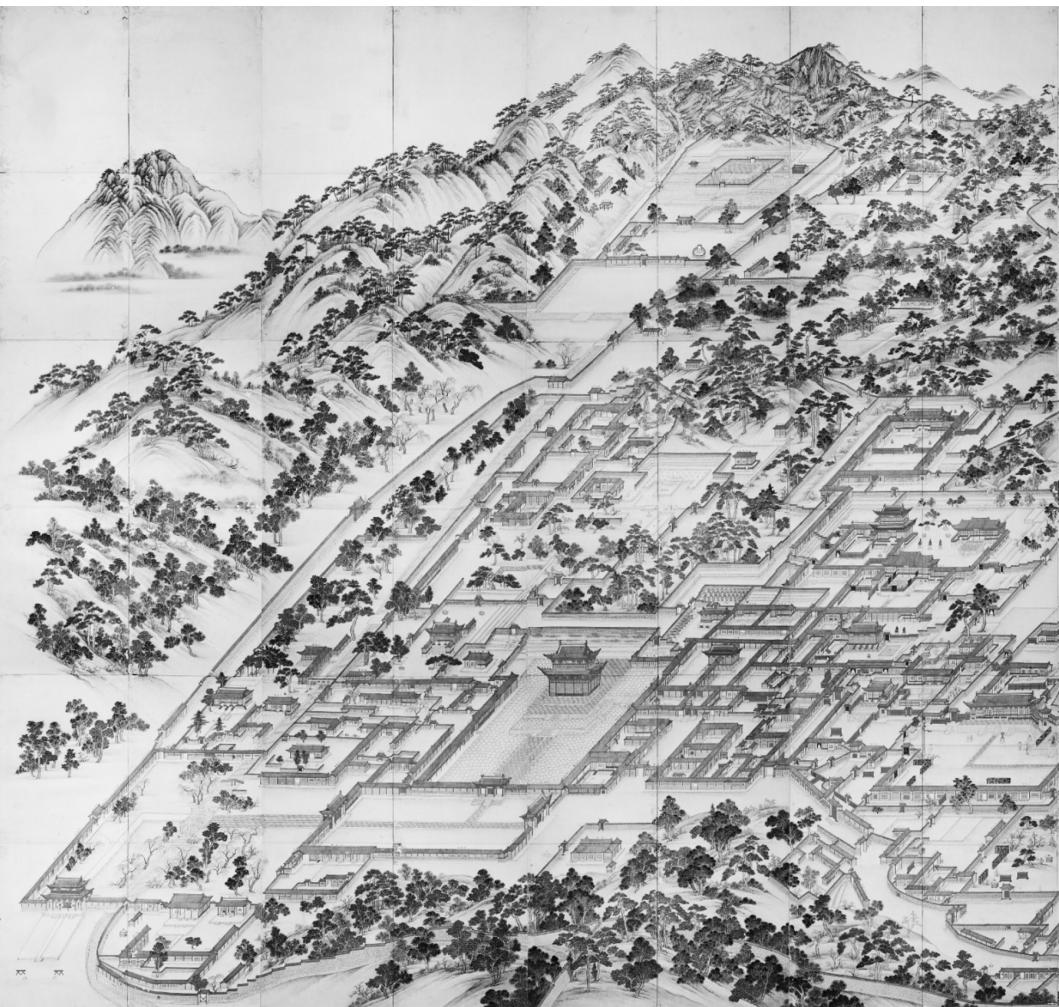
СПОМЕНИТЕ НА ЕДНА
КОРЕЙСКА
ПРИНЦЕСА

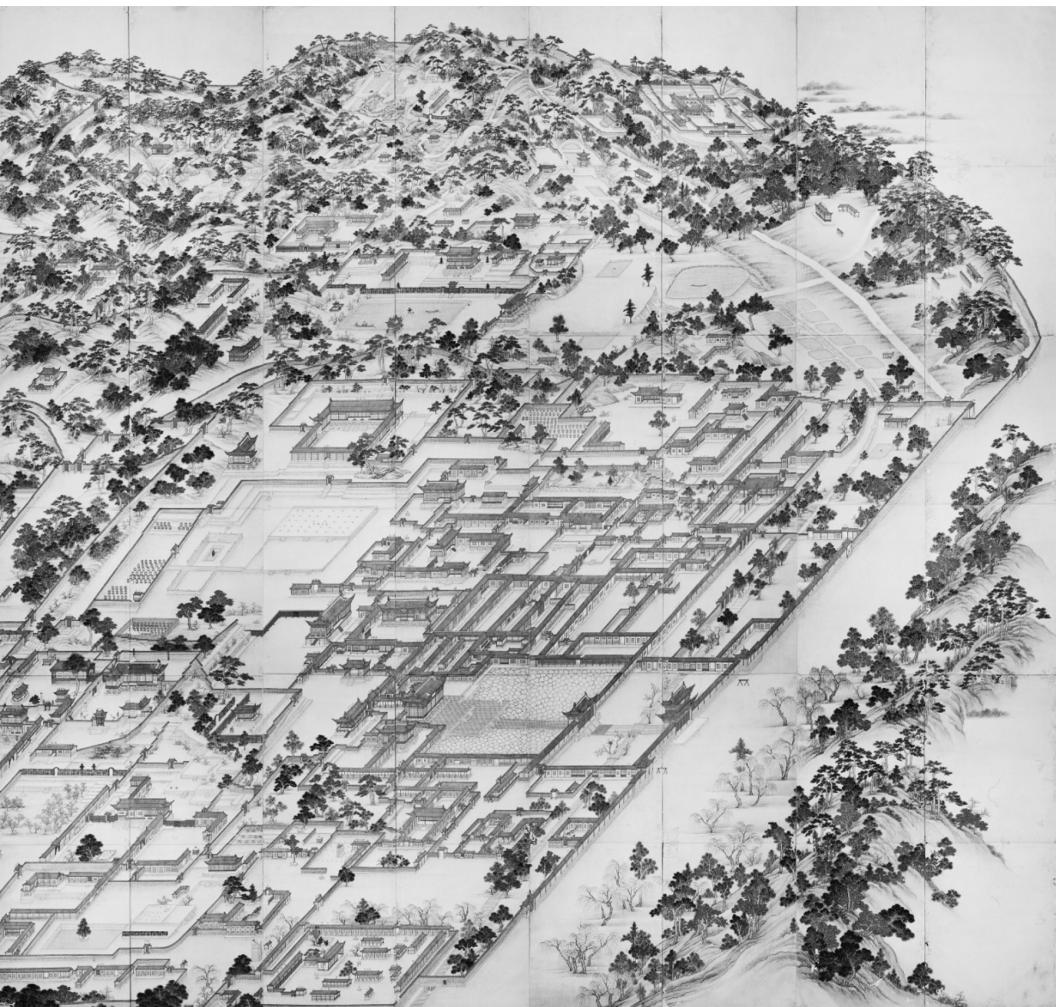
Превод от корейски
Со Йънг Ким
Яница Иванова

Съдържание

Предговор.....	9
Първа част	
Съпругът ми, престолонаследник Садо	13
Втора част	
Моят живот	91
Трета част	
Записки от кървави сълзи	161
Последис	
Причината да пиша отново.	241
Допълнения	243
Уточнения, необходими за по-доброто разбиране на текста (<i>Чонг Пъонгсол</i>)	265

Дворцовият комплекс

ПРЕДГОВОР

В архивите не се говори за смъртта на Къонмокунг¹ през 1762 г. През 1776 г., точно преди да седне на трона, крал Чонджо² помоли Йонджо³:

– Унищожи всички записи от кралския кабинет!

Всички писания бяха заличени. Предан син, Чонджо съжаляваше, че тайно е хвърлил поглед върху тях.

Повече от четири десетилетия са минали оттогава и почти всички, които знаеха за последвалите събития, са измрели. Хора, които търсят изгода и обичат да се гневят, които пренебрегват истината и изкривяват видяното и чутото, се възползваха от това. Някои казваха:

– Къонмокунг не беше болен, но крал Йонджо се отказа от него, защото се вслуша в клеветите на слугите си.

Кралят не мислеше да използва сандъка за ориз, но по порънка на Хонг Понхан⁴ и други взе сандъка и накрая стана тя, каквато стана – твърдяха други, като така клеветяха Йонджо.

Чонджо беше умен. Беше едва на единайсет години, но как да го излъжеш, като видя всичко със собствените си очи?

Притесняващ се да не кажат, че не го интересуват неща, свързани с баща му, и затова всеки път щом станеше въпрос за него или за онзи случай, само отговаряше с „Ами да“. Поначало не разкриваше ясно дали нещо е точно така, дали отговаря на истината, та нямаше какво да се направи по въпроса. Чонджо знае-

¹ Къонмокунг е едно от имената на престолонаследник Садо (1735–1762). Според корейската традиция владетелите имат много имена.

² Син на авторката. – Б.пр.

³ Корейски крал, свекър на авторката. – Б.пр.

⁴ Тъст на престолонаследника Садо (1713–1778).

ше всичко за баща си и като син не можеше да изложи фактите, но положението на сегашния крал Сунджо беше различно от това на Чонджо и като беше получил толкова сериозно наследство, нямаше как да не знае всичко. Незнанието щеше да противоречи на принципите на Земята и Небето.

Като малък Сунджо искаше да разбере какво се е случило, но щом самият Чонджо не можеше да му разкаже подробно, кой друг би дръзнал да го направи? А и кой ще знае всичко за това? Освен мен никой в двореца не знае какво точно се е случило и накрая ще се стигне дотам, че никой няма да знае истината. И така, да не би наследниците да не узнаят какво е станало с предците им, мислех да напиша историята, но така и не пишех и просто времето летеше. През последната година (1801) от предателство загина по-малкият ми брат, умря и дъщеря ми. Такива нещастия ни сполетяха, че оসъзнах как животът се държи на косъм, как можех да си отида от този свят, като оставя краля в неведение за случилото се. Държах се да не умра и записах историята, но не можех да не пропусна много неща, които нямаше как да запиша.

Като снаха на Йонджо ме обичаха и след този случай не ме убиха, подариха ми живота. А и като съпруга на Къонмокунг аз давах всичко за мъжа си. Боях се да не би да се изпусна да изрека нещо между бащата и сина – Йонджо и Къонму, – че тогава едва ли щеше да ми се размине бог да не ме накаже. Хората извън двореца говореха, без да са наясно, какво ли не за случилото се онзи ден, но като видеха записките ми, щяха да видят истината за събитията.

Йонджо не можа да покаже любовта си към Къонмокунг и след като той се поболя, Йонджо не знаеше какво да прави. Страданието на Къонмокунг бе неописуемо, накрая го споходи и това неочеквано нещо. Това, че аз, жената на Къонмокунг, или децата не умряхме след това ужасно нещастие, беше, защото скръбта е едно, а верността – съвсем друго нещо. Тъжах, че Къонмокунг е починал, но и признавах, че Йонджо е взел това решение от немай-къде, за да запази рода, както и твърдеше. Исках да дам подробности на потомците за цялата история.

Нямаше да отговаря на истината да упреквам Йонджо, да твърдя, че Къонмокунг е умрял без никаква вина, без да е бил болен, или че баща ми Хонг Понхан го е вкаран в сандъка за ориз, описвайки това важно събитие за Йонджо, Къонмокунг и Чонджо. Едва ли ще е трудно да прецените дали протеклите събития са били справедливи, или не, като се придържате към логичното: окайването е едно, а дългът за вярност – съвсем друго нещо.

През пролетта на 1802 г. написах черновата, но не можах да я покажа на краля. Наскоро, докато говорех за живота си, майката на Сунджо, Касун, ми поръча да пиша, за да знае идното поколение, така че накрая го написах и го показах на краля. Вложих в този текст сърцето и душата си. Сърцето ми препускаше лудо, вътрешностите ми се свиваха, очите ми се пълнеха със сълзи на всяка буква, едва пишех. Дали има друг такъв човек на земята като мен? Каква тъга, каква мъка!

*Април 1805 г., пета година
от управлението на крал Сунджо*